

רע"פ 2557/20 - הרצל שואעי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2557/20

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: הרצל שואעי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בעפמ"ק 19012-12-19 מיום 10.2.2020, שניתן על ידי כב' השופטת ח' מ' לופט

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מ' לופט) בעפמ"ק 19012-12-19 מיום 10.2.2020, שבגדרו נדחה ערעור המבקש על הכרעת דינו וגזר דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופט ד' מ' דמביץ) בתו"ב 70061-03-17 מיום 7.3.2019 ומיום 27.10.2019, בהתאמה.

2. על פי המתואר בכתב האישום, המבקש ערך בקשה למתן היתר להתקנת מעלית פנימית בחלל מדרגות של בניין משותף בירושלים עבור בעל נכס (להלן: שוילי), אשר הוגשה לרשויות התכנון, ונתמכה "בהודעה כוזבת ומטעה ונתונים שאינם משקפים את המציאות בשטח בפרטים חשובים וכל זאת במטרה להשיג את אישורה".

כך, בין היתר, תיאור מידות גרמי המדרגות בבקשה לא תאם את ממדיהם בפועל, והמדרגות לא סומנו כמיועדות להריסה. זאת כדי שלא להזדקק לאישור מהנדס העיר ולהסכמתם של שני-שליש מדיירי הבניין כפי שנדרש במקרים אלה.

עוד צוין בכתב האישום, כי רשויות התכנון לא היו מאשרות את הבקשה אלמלא מסרו המבקש ושילי הודעות מטעות ונתונים כוזבים כאמור; וכי עמדו בפני השניים מספר הזדמנויות "לתקן את המעוות ולהגיש בקשה המשקפת את המציאות בפועל" אך הם "בחרו שלא לעשות כן".

3. בגין מעשים אלה, יוחסה למבקש ולשילי עבירה לפי סעיף 214 לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 בנוסחו עובר לתיקון 116 (להלן: החוק), שעניינה מסירת ידיעה כוזבת ביודעין למוסד תכנון במטרה להשיג אישור של תכנית.

4. בהכרעת דינו הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים, את המבקש בעבירה המיוחסת לו, לאחר שמיעת ראיות.

נקבע כי המבקש ושילי חתמו על התכנית שנמסרה לוועדה המקומית לתכנון בנייה ירושלים, כשהיא כוללת ידיעה כוזבת בעניין ממדי המדרגות ופיר המעלית, ובלי שצוין בה הצורך בניסור גרמי המדרגות כך שרוחבן יפחת מ-90 ס"מ.

עוד נקבע, כי בדיון בוועדת הערר, שבעקבותיו נדחה ערר אשר הוגש נגד התכנית, הציגה נציגת הוועדה המקומית בפני ועדת הערר את הבנת הוועדה המקומית שלפיה התכנית אינה כוללת הריסה כלשהי, והמבקש ושילי נמנעו מלתקן אותה.

יחד עם זאת, נקבע כי היסוד הנפשי הדרוש בעבירה התקיים ביחס למבקש בלבד. זאת, מאחר שהמבקש היה האדריכל שערך את התכנית ושילי אך חתם עליה, ובהתחשב בפער הידע המובנה בין האחרון כלקוח לבין הראשון כבעל מקצוע העורך עבורו את התכנית בהתאם לדרישות המקצועיות, ומי שנכח עמו בוועדת הערר.

בהקשר זה צוין כי אי-סימון ניסור המדרגות בתכנית נעשה על ידי המבקש "בידיעה ובמטרה לאפשר את התקדמות התכנית ללא הפנייתה לבדיקת שירותי הכיבוי"; וכי מחדלו של המבקש מלגלות לוועדת הערר את ממדיה הנכונים של גרמי המדרגות נעשה "בידיעה ובמטרה לאפשר את התקדמות התכנית ללא קבלת הערר" שהוגש נגדה, ובלי להשיבה לביורור נוסף בפני הוועדה המקומית.

טענת המבקש להגנה מן הצדק בשל אכיפה בררנית נדחתה, משנקבע כי אף שהאישום בעבירה שיוחסה לו אינו נפוץ, הרי שהלה לא הרים "ולו את הנטל הראשוני להצגת מקרים דומים שבהם לא בוצעה אכיפה".

לצד האמור, זיכה בית המשפט את המבקש מהמיוחס לו בקשר למסירת ידיעות כוזבות נוספות, וזאת בין היתר ביחס לקיומו של חלל תחת פיר חדר המדרגות, ולדיווח על מספר יחידות דיור בבניין הנמוך ממספרן בפועל.

5. בקשת רשות הערעור דנן נסובה על הכרעת הדין בלבד, לפיכך אציין בתמציתי בגזר דינו מיום 27.10.2019 השית בית המשפט לעניינים מקומיים על המבקש עונש מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, שלא יעבור כל

עבירה על דיני התכנון והבניה למשך 3 שנים; וקנס של 75,000 ש"ח.

6. ערעור המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה, תוך שנקבע כי הכרעת הדין מבוססת על ממצאי מהימנות שנקבעו בתום שמיעת ראיות, ואשר על בסיסן נדחתה בין היתר גרסת המבקש.

עוד נקבע, כי בית משפט לעניינים מקומיים לא חרג מהאמור בכתב האישום; דחה "בצדק" את טענות המבקש בעניין אכיפה בררנית "לאחר שהתייחס אליהן באופן מפורט"; ו"נימק היטב את הכרעתו" בדבר התקיימות היסוד הנפשי הדרוש בעבירה אצל המבקש.

לבסוף נקבע, כי בית המשפט לעניינים מקומיים אמנם השית על המבקש קנס ברף הגבוה, אך משלא הושת עליו עונש מאסר בפועל, ובין היתר בשים לב לעובדה שאין מדובר בהרשעתו הראשונה - עונשו "סביר" ואין מקום להתערב בו.

7. מכאן הבקשה שלפניי, המופנית כולה נגד הרשעתו של המבקש.

ככל שניתן להבין מהבקשה, המבקש, שאיננו מיוצג, טוען כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי לא כולל התייחסות לחלק מטענותיו בערעור; וכי הרשעתו בבית המשפט לעניינים מקומיים נסובה על עובדות שלא נטענו בכתב האישום, ואינה נתמכת בראיות.

על כן המבקש סבור כי נעשה לו עוול, ויש להיעתר לבקשתו למתן רשות ערעור.

8. דין הבקשה להידחות.

9. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן אך ורק במקרים חריגים בהם מתעוררת סוגיה עקרונית החורגת מענייניו הפרטי של המבקש, או במקרים בהם עולה חשש מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק קיצוני שנגרם לו.

עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלו.

10. טענות המבקש נסובות על עניינו הפרטי בלבד, נידונו ונדחו לגופן בשתי הערכאות הקודמות, ומופנות בעיקרן נגד ממצאי עובדה ומהימנות שאין דרכה של ערכאת הערעור, וקל וחומר ערכאת הערעור "בגלגול שלישי", להתערב בהן.

11. כמו כן, איני סבור כי הבקשה מעוררת שיקולי צדק או כל חשש לעיוות דין.

הכרעת דינו המפורטת והמנומקת של בית המשפט לעניינים מקומיים כוללת התייחסות נרחבת לסוגיות המרכזיות שהתעוררו בעניינו של המבקש, ואף בית המשפט המחוזי נתן דעתו לטענותיו העיקריות של המערער ודחה אותן בפסק דינו.

בהקשר זה יודגש כי נקודת המוצא היא שאין בית המשפט נדרש לדון בכל טענותיו של בעל דין, אלא בעיקריות שבהן הדרושות להכרעה (ראו למשל ע"א 2112/17 גרסטני'נטוויז'נבע"מפסקה 51 (2.9.2019)), וכך נעשה במקרה דנן.

12. לנוכח האמור לעיל, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז באייר התש"ף (21.5.2020).

שׁוֹפֵט
